

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/102/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318204943
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8318204943.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a z členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: Q. N., H.. XX.XX.XXXX, C. E. Q.G. XXX/X, XXX XX Q., o zaplatenie sumy 138,26 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 21.03.2019 č. k. 12Csp/159/2018 - 91 jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Stranám sporu n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy vo výške istiny 138,26 eura s príslušenstvom z dôvodu, že právny predchodca žalobcu spoločnosť SBERBANK Slovensko, a.s. so žalovaným uzatvoril rámcovú zmluvu o bežnom účte s programom služieb môjW a zmluvu o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, na základe ktorej bol žalovanému zriadený bežný účet. Počas trvania zmluvného vzťahu žalovaný bol povinný mať na účte dostatok finančných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru, poplatkov v zmysle Sadzobníka právneho predchodcu žalobcu. Žalovaný však túto svoju povinnosť porušil tým, že sa dostal do nepovoleného debetu na osobnom účte vo výške žalovanej sumy. Keďže žalovaný túto svoju povinnosť nesplnil, žalobca sa domáha zaplatenia dlžnej sumy prostredníctvom žaloby.

2. Okresný súd Humenné ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Súd žalobu z a m i e t a.

II. Súd žalovanému vo vzťahu k žalobcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a.“

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ust. § 708 Obchodného zákonníka, § 710 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, ods. 2, § 53 ods. 1, § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 10 ods. 1, § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa.

4. Súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v predmetnom spore sa žalobca domáha zaplatenia sumy 138,26 eur s príslušenstvom. Žalobca aj napriek výzve súdu až do vyhlásenia dokazovania za skončené nepredložil a neoznačil žiadny dôkaz a ani nespresnil rozhodujúce skutočnosti na preukázanie dôvodnosti jeho nároku na žalované peňažné plnenie, najmä keď žalobca v žalobe a v spresnení žaloby tvrdí, že žalovaná suma tvorí rozdiel medzi kreditnými a debetnými operáciami, pričom medzi debetné

operácie patria nielen rôzne poplatky, ale aj úrok, dôvodnosť účtovanie ktorých žalobca nepreukázal. Podľa tvrdenia žalobcu (č.l. 70) debetné obraty pozostávajú z poplatkov za vedenie účtu v celkovej výške 99,82 eur; za transakcie v celkovej výške 2,40 eur; poplatkov za upomienky spotrebný úver bezúčelový v celkovej sume 30 eur; KTK - poskyt., zmena, upomienky v sume 60 eur. To všetko v úhrnnej výške 192,22 eur. Žalovaný výberom hotovosti z bankomatov a platbami kartou vyčerpal sumu 21.945,83 eur (bez poplatkov a úrokov) a uhradil svojmu veriteľovi úhrnom sumu vo výške 22.013,12 eur. Kreditné položky predstavovali sumu vo výške 22.013,12 eur, teda viac ako debetné. Zároveň žalobca zaslal žalovanému viaceré upomienky, pričom pri dvoch upomienkach zo dňa 07.08.2017 bola predmetom pohľadávka zo zmluvy o úvere č. XXXXXX a druhá pohľadávka zo zmluvy o úvere č. XXXXXX. Predmetom tohto konania však bola pohľadávka Rámcovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX. Pohľadávky z iných zmlúv žalobca v podanej žalobe nežiadal. Pohľadávka z nepovoleného prečrpania bežného účtu č. XXXXXXXXXXXX bola podľa upomienky v sume 70,86 eur. Podľa výzvy pred zrušením účtu už bol nepovolený zostatok v sume 107,31 eur. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že zo žalobcom predložených dokladov nie je možné posúdiť oprávnenosť jeho nároku, teda žalobca neunesol dôkazné bremeno a súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Zároveň z predložených dokladov sa javí, že žalovaný uhradil viac ako mu bolo poskytnuté, no bez posúdenia skutočností, či prípadné platby boli reálne poskytnuté a vyplatené, či prípadné úhrady zo strany žalovaného boli zarátané na niektorý z požadovaných úrokov, resp. poplatkov, nie je možné posúdiť oprávnenosť nároku uplatneného žalobcom. Súd prvej inštancie navyše poukázal na to, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu a v uzatvorenej zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je ani uvedená konečná splatnosť pôžičky, teda nie je naplnená dĺžka § 9 ods. 2 písm. f) ani v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Absencia týchto podstatných náležitostí má za následok, že spotrebiteľský úver je bez úrokov a poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z.

5. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd v zmysle ust. § 388 Civilného sporového poriadku rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil, vyhovel žalobe v plnom rozsahu, zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania. Podľa názoru žalobcu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca mal za to, že tvrdenie súdu prvej inštancie o tom, že žalobca nijakým spôsobom nespresnil rozhodujúce skutočnosti, nie je správne. Žalobca svojím podaním zo dňa 11.01.2019 doplnil svoju žalobu v zmysle výzvy súdu zo dňa 04.01.2019. Má za to, že pokiaľ súd považoval vyjadrenie žalobcu za nedostatočné, mal žalobcu vyzvať na jeho doplnenie, alebo opravu podľa ust. § 129 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Z gramatického výkladu predmetného ustanovenia pritom vyplýva, že v prípadoch neúplných podaní súd obligatórne vyzve na doplnenie, resp. opravu takéhoto podania. Súd nemá fakultatívnu možnosť uvedené vykonať podľa vlastného uváženia, ale zákon mu výslovne prikazuje pokúsiť sa odstrániť uvedené vady konania podľa ust. § 129 Civilného sporového poriadku. Súd žalobcu na doplnenie žaloby nevyzval, avšak napriek tomu vo veci meritorne rozhodol, pričom uvedený postup je procesne vadný a žalobcovi ním bola odňatá možnosť uplatňovať si procesné práva za účelom účinnej ochrany jeho práv. Podľa názoru žalobcu, súd prvej inštancie rozhodol o nezrozumiteľnom návrhu na začatie konania, pričom jeho rozhodnutiu nepredchádzala faktická činnosť smerujúca k odstráneniu neúplnosti návrhu na začatie konania žalobcom uplatňovaných nárokov, hoci bol k takejto činnosti povinný súd pristúpiť. Takýmto postupom, ktorý predchádzal vydaniu rozsudku, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom.

Zároveň žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/33/2017 - 53 zo dňa 27.06.2017 a Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/157/2018 zo dňa 28.08.2018. V predmetných rozhodnutiach tento krajský súd uviedol: „ Ak žaloba neobsahuje dostatočné skutkové odôvodnenie, ide o vadu žaloby a je povinnosťou súdu pokúsiť sa postupom podľa ust. § 129 ods. 1 CSP o jej opravu alebo doplnenie. Súd je preto povinný podľa § 129 ods. 1, 2 CSP poučiť stranu sporu o nedostatku žaloby s uvedením lehoty a spôsobu, ako má uvedené nedostatky odstrániť. Ak strana sporu v stanovenej lehote nedostatky žaloby odstráni, žaloba sa považuje za perfektnú a súd môže meritorne túto žalobu prejednať. Ak k odstráneniu vád nedôjde a žaloba má ďalej také nedostatky, ktoré súdu bránia vec meritorne prejednať a rozhodnúť, je povinnosťou súdu také podanie odmietnuť. Je nutné odlišovať tzv. základné skutočnosti (skutočnosti slúžiace k individualizácii, nezameniteľnosti nároku, pri ich nedostatku

je namieste postupovať podľa § 129 ods. 1, 2 CSP) a skutočnosti, ktoré sú pre rozhodnutie určujúce (nie sú nutné k identifikácii nároku, ich výsledok ale ovplyvňuje výsledok sporu, pri ich absencii neprichádza do úvahy odmietnutie, ale naopak zamietnutie žaloby). V danom prípade možno konštatovať, že žaloba má také vady čo do nedostatočného uvedenia základných skutkových okolností veci, pre ktoré súd nemohol meritórne prejednať a rozhodnúť vec, ale zakladali povinnosť súdu postupovať postupom podľa ust. § 129 ods. 1, 2, teda vyzvať žalobcu kvalifikovaným spôsobom na odstránenie väd žaloby. Tým, že súd prvej inštancie napriek nedostatku žaloby vec prejednal a rozhodol, je konanie postihnuté vadou, na ktorú odvolací súd musel prihliadať ex offa a ktorá sa týka nedostatku podmienky konania. Z uvedených dôvodov musel pristúpiť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia.“

Z rovnakých dôvodov poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/262/2017 zo dňa 18.01.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/25/2018 - 257 zo dňa 26.07.2018, pričom v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sa uvádza: „Ak však žalobca uvedie skutkové tvrdenia, ktoré nie sú dostatočne konkrétne alebo nekorešponujú s predloženými dôkazmi, súd ich nemôže posúdiť. Môže len skonštatovať, že nemá k dispozícii dostatok skutkových tvrdení na to, aby v spore rozhodol, či uplatnený nárok je alebo nie je oprávnený. Zamietnutím žaloby súd totiž rozhodne, že žalobca vo veci samej nárok voči žalovanému nemá, a to či už preto, že mu nevyplýva z určitého skutkového základu alebo preto, že neunesol dôkazné bremeno. Ak však súd nedisponuje skutkovými tvrdeniami nevyhnutnými na to, aby dospel k záveru o neexistencii nároku alebo neunesení dôkazného bremena, nemá ako v tomto okamihu rozhodnúť o zamietnutí žaloby. Nemôže v odôvodnení rozhodnutia podľa ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku uviesť ani to, ako posúdil skutkové tvrdenia strán, pokiaľ sú skutkové tvrdenia natoľko neurčité a neúplné, že ich nie je možné posúdiť. Odvolací súd preto v danej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie mal postupovať podľa ust. § 129 ods. 1 Civilného sporového poriadku a žalobcu vyzvať, aby jeho skutkové tvrdenia konkretizoval tak, aby bol skutkový základ natoľko zrejмый, že umožní súdu prvej inštancie o nároku uplatnenom v žalobe rozhodnúť. Pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností predstavuje totiž samotný základ žaloby. Tvrdenia, z ktorých má vyplývať oprávnenosť uplatneného nároku, by mali byť jednoznačné a konkrétne, aby nemohlo dôjsť k zámene s iným skutkom. Rozhodujúcimi skutočnosťami sú také údaje, ktoré sú nevyhnutné na to, aby bolo jasné, o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť. Žalobca musí v žalobe uviesť také skutočnosti, ktorými opíše skutok, na základe ktorého uplatňuje svoj nárok, a to v takom rozsahu, ktorý umožňuje jeho jednoznačnú identifikáciu, teda vymedziť predmet konania po skutkovej stránke. Žalobca v žalobe neuviedol všetky potrebné tvrdenia a predmet konania po skutkovej stránke nevymedzil dostatočne presne a zrozumiteľne. Ak žalobca výzve súdu v stanovenej lehote nevyhoví, vtedy súd žalobu odmietne, pretože bez uceleného skutkového základu nemá vymedzený predmet sporu a túto žalobu vtedy nezamietá. Žalobcovi tak zostane zachovaná možnosť uplatniť si svoj nárok opätovne v ďalšom konaní, ktoré nebude zaťažené prekážkou rozhodutej veci.“ Žalobca poukázal aj na ďalšie rozhodnutia, a to Krajského súdu v Trnave, Krajského súdu v Nitre, ako aj Krajského súdu v Bratislave a Krajského súdu v Banskej Bystrici.

Z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline č. k. 8Co/139/2018 - 119 z 29.10.2018 vyplýva, že tento odvolací súd uviedol: „Pokiaľ súd prvej inštancie nepovažoval žalobu za dostatočne určitú, neboli splnené procesné podmienky, aby mohol o spore konať a rozhodnúť. Žalobca nie je povinný uviesť v žalobe právnu kvalifikáciu, musí však uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby nárok mohol právne kvalifikovať. Súd je preto povinný poučiť stranu sporu o nedostatkoch žaloby s uvedením lehoty a spôsobu ako má uvedené nedostatky odstrániť. Odvolací súd v tejto súvislosti dodal, že pri povinnosti uviesť skutkové okolnosti veci je potrebné rozlišovať dva typy skutočností, ktoré musí strana konania tvrdiť, aby bola v spore úspešná. Žalobca musí pre perfektnosť žaloby uviesť tzv. základné skutočnosti, ktoré musí mať súd k dispozícii, aby mohol posúdiť o čom a na akom podklade má rozhodnúť, ide o skutočnosti, ktoré slúžia k individualizácii, nezameniteľnosti nároku. Tieto skutočnosti musia byť vymedzené v takom rozsahu, aby umožnili jednoznačnú individualizáciu nároku aj vzhľadom na ust. § 159 a § 230 Civilného sporového poriadku. Ak žaloba takéto skutočnosti neobsahuje, je namieste postupovať podľa ust. § 129 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku. Základné skutočnosti je potrebné odlišiť od skutočností, ktoré sú pre rozhodnutie určujúce. Ide o skutočnosti, ktoré nie sú nutné k identifikácii nároku, ale ich uvedenie ovplyvňuje výsledok sporu. Pri ich absencii neprichádza do úvahy odmietnutie žaloby, ale naopak, zamietnutie žaloby. Aj v takom prípade však Civilný sporový poriadok v ust. § 150 ods. 2 umožňuje súdu požiadať strany o ďalšie skutkové tvrdenia, ktorý postup sa javí ako vhodné riešenie zohľadňujúce v rozumnej miere prejednací princíp s princípom materiálneho civilného procesu.“

6. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola zamietnutá žaloba v celom rozsahu, považuje za správny a zákonný. Žiada, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu.

7. Žalobca po vyjadrení sa žalovaného k odvolaniu písomnú odvolaciu repliku nepodal.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1, 2 CSP vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a vo vzťahu k odvolacím námietkam poukazuje na ust. § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

10. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia a k odvolacím námietkam odvolací súd uvádza nasledovné. Základná a jediná odvolacia námietka spočívala v skutočnosti, že súd prvej inštancie nevyzval žalobcu v zmysle ust. § 129 ods. 1 CSP na odstránenie neúplného a nezrozumiteľného podania (žaloby) tak, aby žalobca túto žalobu riadne doplnil, resp. opravil v súdom stanovenej lehote. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie žalobcu na doplnenie žaloby nevyzval a napriek tomu vo veci meritórne rozhodol. Možno konštatovať, že z rozhodnutí krajských súdov, ako ich citoval a uvádzal samotný žalobca v rámci obsahu svojho podaného odvolania, sa odvolací súd stotožňuje s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 8Co/139/2018 - 119 zo dňa 29.10.2018, kde možno konštatovať, že je potrebné pri posudzovaní povinností strany sporu uvádzať skutkové okolnosti, rozlišovať na dva typy skutočností, ktoré musí strana konania tvrdiť. Je teda potrebné rozlíšiť medzi základnými skutočnosťami a skutočnosťami, ktoré sú pre rozhodnutie určujúce. V tomto prejednávanom prípade možno konštatovať, že sa nejedná o základné skutočnosti v rámci povinnosti tvrdiť stranou sporu (základné skutočnosti, ktoré majú slúžiť k individualizácii a nezameniteľnosti nároku), ale sa jedná o skutočnosti, ktoré sú pre rozhodnutie určujúce (ktoré sa substancujú). Jedná sa teda o skutočnosti, ktoré nie sú nutné k identifikácii nároku, ale ich uvedenie ovplyvňuje výsledok sporu. Zároveň možno konštatovať, že súd prvej inštancie si pri týchto skutočnostiach, ktoré sú pre rozhodnutie určujúce, splnil aj svoju povinnosť v rámci prvého materiálneho korektívu modifikovaného prejednacieho princípu, ktorý je upravený v ust. § 150 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Žalobcu výzvou zo dňa 04.01.2019 (č. I. 67 - 68 spisu) vyzval, aby preukázal a špecifikoval sedem presne konkretizovaných skutočností, ktoré mali viesť ku kvalifikovanému naplneniu povinností uviesť skutkové okolnosti veci zo strany žalobcu (tak aby došlo k plne substancovanému tvrdeniu žalobcu). Je možné konštatovať, že po tejto výzve si žalobca svoju povinnosť splnil, a to dňa 11.01.2019, keď zaslal súdu vyjadrenie k výzve súdu zo dňa 04.01.2019. Zároveň je však potrebné konštatovať, že napriek vyjadreniu k výzve súdu, nedošlo ku kvalifikovanému naplneniu povinnosti strany sporu uvádzať a riadne substancovať skutkové okolnosti veci (v danom prípade o výške pohľadávky). Z tohto dôvodu je možné konštatovať, že súd prvej inštancie postupoval správne, pokiaľ v danom prípade stranu sporu, a to žalobcu nepoučoval podľa ust. § 129 ods. 1, 2 CSP o vadách a nedostatkoch žaloby, resp. jej nezrozumiteľnosti, ale vec riadne prejednal, oboznámil sa s množstvom predložených listinných dôkazov, ako aj vyjadreniami samotného žalobcu, či už v podanej žalobe alebo v písomnom vyjadrení na výzvu súdu datovanom dňom 11.01.2019. Následne správne konštatoval, že napriek výzve súdu si žalobca svoju povinnosť substancovane tvrdiť skutkové okolnosti riadne nesplnil. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie nemohol vyvodiť oprávnenosť nároku samotného žalobcu a postupoval správne keď žalobu zamietol.

11. Záverom je potrebné uviesť podstatný procesný náhľad odvolacieho súdu na predmetnú vec. Substancovanie skutkových tvrdení môže, ale nemusí byť vykonané už v samotnej žalobe. Samotný Civilný sporový poriadok pripúšťa aj „substancovanie“ ako proces ktorý môže prebiehať v procese vývoja sporu prostredníctvom repliky a dupliky sporových strán. Ak teda nedôjde k plnému substancovaniu skutkových tvrdení žalobcu v priebehu kontradiktórneho sporu, táto skutočnosť vedie nie k odmietnutiu

žaloby, ale k zamietnutiu žaloby. Žaloba v takom prípade síce základné skutkové tvrdenia obsahovala, avšak tieto neboli žalobcom substancované tak, aby súd vedel posúdiť oprávnenosť konkrétnej výšky žalobcom uplatneného nároku.

12. Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že zo žalobcom predložených tvrdení a dokladov nie je možné posúdiť oprávnenosť nároku a zároveň sa z predložených dokladov javí, že žalovaný uhradil viac ako mu bolo poskytnuté, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

13. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 CSP. Žalobca v odvolacom konaní úspešný nebol a žalovanému napriek tomu, že bol v odvolacom konaní úspešný, žiadne odvolacie trovy nevznikli. Z tohto dôvodu odvolací súd konštatuje, že v rámci princípu hospodárnosti konania nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania ani úspešnému žalovanému.

14. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).